

Scénář: Vlastimil Úlehla

Pan Vlastimil Úlehla se narodil 25. listopadu 1925 v Hulíně a dnes je mu už 96 let. Oba jeho rodiče pracovali ještě před vznikem Československa ve Vídni. Malý Vlastimil vyrůstal v Hulíně v domku, který dnes již nestojí.

Druhá světová válka začala, když byl skoro stejně starý jako my. Po dokončení obchodní školy v Přerově nastoupil na městský úřad v Hulíně, působil tu jako asistent civilní protiletdecké obrany. Hlídky držel ve dne i v noci.

„Tam my jsme museli sloužit u té pohotovostní. Pokud to ještě řídili Němci, tak jsme dostávali předběžné varování, které se hlásilo heslem luft gefahrt neboli nebezpečí ze vzduchu a počet minut do kdy to naše území ty letadla mohou přeletět. A když už bylo heslo luft gefahrt zehn, to znamená deset, deset minut než ty letadla sem přiletí, tak jsme byli oprávnění pustit sirénu.“

Hlášení poplachu měl pan Vlastimil Úlehla na starost i 16. dubna 1945, když začalo bombardování Hulína rumunskou armádou. Nejprve nám napodobil zvuk sirény a pak začal vyprávět.

„Tím kolísavým tónem hů-ů. To byl začátek leteckého poplachu. Přiletěli nad ten Hulín, tady nebyly žádné letecké základny, že by jich napadaly, kulometem nebo něčím. Měly možnost se snést na 50 metrů a mohli ty bomby vyházovat. Ale netrefili se. Trefili se tam, kde neměli. Proto ten důsledek tady byl takový.“

Po náletu zahynulo osm místních občanů. Vlastimil Úlehla dostal nelehký úkol: oznámit příbuzným smutnou zprávu, což bylo pro něj těžké a nerad na to vzpomíná.

Po skončení války začal pracovat v cukrovaru. Tam pracoval až do důchodu. Od malička je jeho zálibou historie. Dlouhá léta pracoval jako kronikář Hulína a o historii Hulína napsal několik knih.

Vlastimil Úlehla dnes bydlí v domě s pečovatelskou službou v Hulíně, kde se o něj stará i jeho dcera Vlasta. Ale co zvládne, to si nejráději udělá sám. A v letošním roce oslaví 97 let. Celý život se drží toho, co mu ve škole říkal pan učitel Černý.

„Hoši, buďte užiteční. Ale zachovejte se vždycky tak, abyste nebyli na překážku, ale abyste byli nápomocní. A díky tomu se ze mě stalo to, co su jako doposud.“

Hlavně se řídí slovy písničky Karla Gotta: „To musím zvládnout sám, na to snad sílu mám.“